

Моя гріховнице пречиста,  
Моя лілеє на багні,  
Чужі обійми, як намиста,  
Ти познімала при мені.

І знов, як у дитини, очі,  
Нічим не відвернути їх.  
І на твоєму непороччі  
Лечу я в безконечний гріх.

Невже ти хочеш одпокути  
На душу стомлену свою?  
Невже ти хочеш одягнути  
Моєї вірності шлею?

Скрипучі хомути і ярма  
За ласку ночі й сором дня?  
Чом яблука не рвем задарма  
Із дерева життя й знання?

Чи ти готова до вигнання  
На нашу землю кам'яну,  
Де праця старша від кохання,  
А хліб — від нитки бурштину?

Підеш? Візьми свої агати.  
Такою будеш, як була.  
В мою уздечку запрягати  
Мене ти будеш, як осла.

Ти будеш їхати світами,  
Усівшись на моїм хребті,  
І кидати за джиґунами  
Свої очища золоті.

А я тебе кохати буду  
За те, що не упала ти  
Ні у потворну безвість бруду,  
Ні у нудоту чистоти.

За те, що ти взяла у змія  
І принесла мені той плід,  
В котрім була нужда, і мрія,  
І молодість на сотні літ.